

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 นี้ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำงานวิจัย คือ

1. เอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการพูด
3. เอกสารเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน
4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ที่จะกล่าวถึงได้แก่ ความหมายของงานและกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ องค์ประกอบของงาน หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี การพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นงานปฏิบัติ และข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบเน้นงานปฏิบัติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความหมายของงานและกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ในเรื่องกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "งาน" ไว้หลายอย่างด้วยกัน เช่น ลอง (Long, 1985:89) กล่าวว่า งานคือ ชิ้นงานที่บุคคล ต้องกระทำอย่างอิสระ หรือเพื่อผลงานบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การทาสีรั้ว การกรอกแบบฟอร์ม การซื้อรองเท้า การจองตั๋วเครื่องบิน..... หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง "งาน" ก็หมายถึงสิ่งต่างๆที่บุคคล ต้องกระทำในชีวิตประจำวันนั่นเอง ริชาร์ด แพลท และ เวบเบอร์ (Richards, Platt and Weber, 1985: 289) กล่าวว่างานคือกิจกรรม หรือการกระทำ ซึ่งทำเพื่อผลของกระบวนการหรือความเข้าใจภาษา ตัวอย่างเช่น การวาดภาพ ในขณะที่ได้ฟัง การสอนจากครูและทำตามคำสั่งงานโดยมากต้องอาศัยครูกำหนดความสมบูรณ์ของงาน พราบู (Prabu, 1987, p. 24) ได้ให้คำจำกัดความ "งาน" ว่าเป็นกิจกรรมซึ่งต้องการให้ผู้เรียน ไปถึงผลของงาน

จากข้อมูลที่กำหนด โดยใช้กระบวนการทางความคิด และให้ครูมีบทบาทที่จะควบคุม และกำหนด กระบวนการดังกล่าว แคนดลิน (Candlin, 1987, p. 101 อ้างใน Long and Crookes, 1992) กล่าวว่า งาน คือ หนึ่งในชุดของกิจกรรม ที่ หลากหลาย เรียงลำดับเป็นขั้นตอนและมีการแก้ปัญหา ซึ่งทำให้ผู้เรียน และครูต้องใช้กระบวนการทางความคิดและการสื่อสารที่ หลากหลาย เพื่อค้นหาข้อมูลและทำงานให้ ประสบความสำเร็จ บรีน (Breen, 1987, p.23 อ้างใน Long and Crookes, 1992) งานคือ ความพยายาม เรียนรู้ภาษาอย่างมีโครงสร้าง ซึ่งมีจุดประสงค์ เนื้อหาที่เหมาะสม กระบวนการทำงาน และผลงานที่ สมบูรณ์ งานนี้มีจุดประสงค์เพื่อเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น จากงานง่ายไปหายากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น การแก้ปัญหากลุ่ม หรือการตัดสินใจแก้ปัญหา ครูกส์ (Crookes, 1986) กล่าวว่า งาน คือ ชิ้นงานหรือ กิจกรรม ซึ่งโดยทั่วไปมีจุดประสงค์เฉพาะเจาะจง โดยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการเรียน หรือการ ทำงาน ริชาร์ด (Richards, 1984) ได้ให้ความหมายของงานว่า หมายถึง กิจกรรมที่เป็นผลจากกระบวนการ ทางภาษา หรือการเข้าใจภาษา เช่น วาดแผนที่จากคำบรรยายในเทป การฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติ ตามคำสั่ง อ่านแผนภูมิแล้วเขียนสรุป เป็นต้น ผลงานจากการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ตัดสินว่านักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน การให้นักเรียนปฏิบัติงานหลายๆ ชนิดจะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ การเรียนแบบบูรณาการทักษะ

นูแนน (Nunan, 1989) กล่าวว่า งานเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมย่อยใน ชั้นเรียนที่มุ่งให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ นำความเข้าใจนั้น ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของ การใช้ภาษา รู้จักคิดวิเคราะห์และพิจารณา และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมาย ทั้งนี้จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา

นักวิชาการทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น ต่างมีความพยายามที่จะให้ความหมายของ "งาน" ในกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติว่า เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียน ซึ่งครูต้อง ออกแบบหลักสูตรในเชิงของการใช้กระบวนการ เน้นการปฏิบัติงานและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารใน ขณะปฏิบัติงาน โดยที่ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย มากกว่า กฎ เกณฑ์ทางไวยากรณ์ต่างๆ

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ซึ่งมี "งาน" เป็นส่วนที่สำคัญ ที่สุด ย่อมหมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้ว จะได้รับ มอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียน และชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

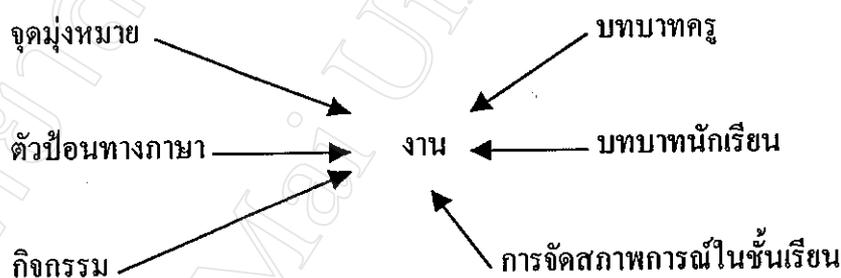
1.2 องค์ประกอบของงาน

นูแนน (Nunan, 1988) กล่าวว่างานเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ

คือ

1. จุดมุ่งหมาย (Goals)
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของครูและนักเรียน (Teacher and learner roles)
5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน (Settings)

ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันดังแผนภูมิข้างล่างนี้

แผนภูมิ 1 รูปแบบการวิเคราะห์งานเพื่อการสื่อสาร

เพื่อออกแบบหลักสูตรภาษาแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยยึดเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของงาน ดังกล่าวข้างต้น ในที่นี้จะพิจารณาในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.2.1 จุดมุ่งหมาย

คลาค (Clark, อ้างใน Nunan, 1989) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้เรียนรู้การสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ซึ่งได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น แนวคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ ทัศนคติ และความรู้สึก ซึ่งกันและกัน เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วง

2. เพื่อให้รอบรู้และเข้าใจข้อมูลที่มาจากแหล่งต่างๆ รอบข้าง โดยเป็นข้อมูลภาษาเป้าหมาย เช่น ข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสารแนะนำประกาศ ฯลฯ และสามารถนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ได้

3. เพื่อพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียน ตามจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ และมีจินตนาการ เช่น การเขียนบทความสั้นๆ บทกวี เพลง เป็นต้น การพัฒนาบทเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในครั้งนี้ จะมุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร จึงยึดจุดมุ่งหมายของงานตามแนวคิดของคลาด โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนในการสื่อความหมายซึ่งกันและกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน คู่กัน เพื่อให้บรรลุ จุดมุ่งหมายของงานตามที่ได้รับมอบหมาย

1.2.2 ตัวป้อนทางภาษา

ตัวป้อนทางภาษาถือเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ ช่วยให้กระบวนการคิด (Cognitive process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง และชัดเจน โฮเวอร์ (Hoover, 1986) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดหาแหล่งข้อมูลเพื่อเป็นตัวป้อนในการเรียนรู้ภาษาว่าควรใช้ของจริง เช่น จดหมาย รายการอาหาร โปสเตอร์ ตารางเวลาเดินรถ ป้ายแสดงเครื่องหมายจราจร นิตานรูปภาพ เอกสารแจกของโรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น บรอสแนน (Brosnan, อ้างใน Nunan, 1989) ได้ชี้ให้เห็นประโยชน์ของการใช้ข้อมูลจริงกับการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ภาษาเป็นเรื่องของธรรมชาติ การนำภาษามาทำให้ง่ายขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ เพื่อจุดประสงค์ในการสอน เช่น เพื่อสอนคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมในการสอนทักษะอ่าน เพราะแทนที่จะฝึกให้ผู้เรียนคิดเองจากข้อชี้แนะ (Clues) หรือจากบริบท ผู้เรียนกลับไม่ได้พัฒนาด้านการคิดเลย

2. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาจากข้อมูลสั้นๆ แต่สื่อความหมายที่สมบูรณ์และชัดเจน

3. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาที่เป็นรูปภาพ สัญลักษณ์ ทำให้เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อได้ง่าย นอกจากนั้นยังช่วยฝึกผู้เรียนในด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

4. ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง และนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียนได้ดีขึ้น

ในการศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมเพื่อเอื้อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ตัวป้อนที่กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติจริงคำนึงถึงตัวป้อนตามสภาพความเป็นจริง (Authentic Materials) มีความหมายต่อผู้เรียนและปรากฏในชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีระบบ ในการคิดพิจารณาแก้ปัญหาตามงานที่กำหนด นอกจากนี้เราจะต้องพิจารณาควบคู่กันนิยามของการใช้เนื้อหาด้วย บริน (Breen, 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดเนื้อหาว่า ควรให้ข้อมูลที่เป็นความรู้จำเป็นในการสื่อสาร (Metacommunicative) 3 ประการ คือ ความรู้ด้านการใช้คำและความหมาย ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ และความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการใช้เนื้อหาจากสื่อของจริง

1.2.3 กิจกรรม

กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่เราจะบอกผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไร โดยใช้กระบวนการอย่างไรจากข้อมูลตัวป้อนทางภาษาที่กำหนดให้

1.2.3.1 ชนิดของกิจกรรม

นูแนน (Nunan, 1989) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม 3 ประเภท โดยจำแนกตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อสื่อสารดังนี้ คือ

1. กิจกรรมฝึกภาษาที่จะนำไปใช้ในชีวิตรจริง
2. กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา
3. กิจกรรมเพื่อฝึกฝนความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

พราบบู (Prabhu, 1982 อ้างใน Nunan, 1989) ตามโครงการบังกาลอร์ในประเทศอินเดีย ซึ่งได้เสนอกิจกรรมในการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติไว้ 3 ชนิด ต่อไปนี้

1. กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information – gap activity)
2. กิจกรรมช่องว่างของเหตุผล (Reasoning – gap activity)
3. กิจกรรมช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion – gap activity)

แพททิสัน (Pattison, 1987) เสนอแนวการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน 6 ชนิด คือ

1. การใช้คำถามและคำตอบ ซึ่งรวมถึงการตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่การอภิปรายและการตัดสินใจ

2. การสนทนาและบทบาทสมมติ

3. การใช้เกมและปริศนา
4. การใช้ยุทธศาสตร์การสื่อสารรูปแบบต่างๆ เช่น การถอดความ การคิดคำใหม่ การใช้ท่าทาง การโบ้ค่า
5. การเล่าเรื่องจากรูปภาพ
6. การใช้ปัญหาเป็นแกนนำ

จะเห็นว่า กิจกรรมในการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติที่ทั้ง นูแนน พราวู และแพททิสัน เสนอแนะนั้น จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ จากการปฏิบัติ ใช้ความพยายามในการสื่อสาร ได้ฝึกทักษะทางภาษาควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านกระบวนการคิดไปพร้อมๆกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งเน้นที่การพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน เพื่องานอาชีพทางการเกษตร และยึดรูปแบบกิจกรรมในการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ของวิลลิส (Willis, 1996) ดังต่อไปนี้คือ

1. งานแบบจัดรายการ (Listing) จะช่วยให้เกิดการพูดสนทนาของผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยมีขั้นตอนคือ ผู้เรียนจะระดมความคิด ประสบการณ์ที่ตนมี แลกเปลี่ยนและค้นหาข้อมูลกัน โดยที่จะได้ผลสำเร็จของงานเป็นรายการที่สมบูรณ์ เช่น รายการสิ่งของที่จะพบในครัว รายการสิ่งที่ต้องทำเมื่อวางแผนจะจัดงานปาร์ตี้ เป็นต้น
2. งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and sorting) ได้แก่ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การกระทำ การจัดลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆตามค่านิยมส่วนบุคคล
3. งานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) ได้แก่ การเปรียบเทียบข้อมูลในแง่ของความเหมือนหรือแตกต่าง
4. งานแบบแก้ปัญหา (Problem-solving) เป็นงานที่ต้องการความสามารถทางสติปัญญา และความมีเหตุผลของผู้เรียน กิจกรรมต้องมีความท้าทาย อาจเริ่มจากปัญหาง่ายๆ ปัญหาในชีวิตจริง เป็นต้น ผู้เรียนอภิปรายถึงสมมติฐานของปัญหา บรรยายประสบการณ์ที่เคยมีมา เปรียบเทียบตัวเลือก ประเมิน และลงความคิดเห็นต่อวิธีการแก้ปัญหา
5. งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experiences) เป็นงานที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พูดสนทนาอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกัน และมีปฏิสัมพันธ์กันแบบตามสบาย (Casual social conversation)
6. งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative tasks) บางครั้งเรียกว่า โครงการงาน (Project) จะเน้นที่การทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มในลักษณะอิสระและขั้นตอนมากกว่างานแบบอื่นๆ และอาจมีงานแบบอื่นๆหลายงานรวมอยู่เช่น การจัดรายการ การเรียงลำดับ และการแก้ปัญหา บางครั้ง

อาจต้องมีการหาข้อมูลนอกห้องเรียนด้วย การทำงานเป็นทีมและทักษะการจัดการงาน จึงมีความสำคัญต่อความสำเร็จของงาน

โดยที่ กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ของวิลลิส ประกอบไปด้วยทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่อย่างไรก็ตาม วิลลิส กล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้สอนสามารถปรับงานดังกล่าว ให้เหมาะสมกับทักษะทางภาษาที่ต้องการพัฒนาให้แก่ผู้เรียนได้ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ปรับ "งาน" ตามแนวคิดของ วิลลิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน

1.2.3.2 หลักการจัดกิจกรรม

การเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักสูตรแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่จำกัดขอบเขตการสอนและการเรียนรู้ให้แคบลง เนื่องจากหลักสูตรแบบนี้มีความหมายค่อนข้างกว้าง ทฤษฎีการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัตินี้จะระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการทำกิจกรรมของนักเรียนว่ามีขั้นตอนดังนี้

1. มีการมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ หลังจากผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาไม่ว่าจะได้จากครูโดยตรง หรือสื่อของจริงก็ตาม ครูจะมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ครูอาจมอบหมายงานโดยชี้ว่าจา หรือโดยชี้ไปงานก็ได้ ซึ่งเป็นการระบุคำแนะนำในการทำกิจกรรมตามขั้นตอน เช่น ให้จับคู่กับเพื่อน เข้ากลุ่มย่อยหรือทำงานรายบุคคล จากนั้นศึกษาข้อมูลที่ให้วางงานขึ้นนี้มีจุดประสงค์อย่างไร จุดเน้นของงานคืออะไร ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในเรื่องใดบ้าง และใช้เวลาในการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด

2. ให้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสติปัญญา เพื่อปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมองเป็นผู้สั่งการ เช่น การคิดย้อนกลับ การหาเหตุผล การจัดระบบ การนำไปประยุกต์ใช้ การแก้ปัญหา เป็นต้น

3. มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การสร้างปฏิสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับชนิดของงานและลักษณะของงาน ลักษณะของงานมี 2 แบบ คือ

- 3.1 การให้งานแบบทางเดียว หมายถึง ปฏิสัมพันธ์จากนักเรียนคนหนึ่ง ไปยังนักเรียนอีกคนหนึ่ง เช่น นักเรียน ก. บรรยายลักษณะบุคคลที่ปรากฏในรูปภาพของคน แล้วนักเรียน ข. จะต้องวาดรูปภาพให้ตรงกับคำบรรยายของนักเรียน ก. เป็นต้น

- 3.2 การให้งานแบบสองทาง หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนข้อมูลของนักเรียนทั้งสองฝ่าย เช่น นักเรียน ก. มีรูปภาพบุคคลและชื่อบุคคลกับรูปภาพ แต่ไม่มีหมายเลขกำกับ นักเรียน ข. มีรูปภาพบุคคลชุดเดียวกัน มีหมายเลขกำกับรูปภาพ แต่ไม่มีชื่อของบุคคลเหล่านั้น ดังนั้นนักเรียน ก.และ ข. จะต้องมาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยใช้วิธีซักถาม

บรรยาย บอกใบ้ หรืออาจใช้เทคนิคเฉพาะบุคคลอื่นๆ ประกอบ เป้าหมายคือ เพื่อให้ข้อมูลของนักเรียนทั้งสองฝ่ายสมบูรณ์

4. มีผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการปฏิบัติขั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ นำข้อมูลที่ได้รับนั้นมาผลิตผลงานเป็นชิ้นเป็นอัน เพื่อให้มองเห็นว่าตนได้ทำงานแล้วเสร็จสมบูรณ์จริงๆ ผลงานจะปรากฏในด้านการเขียน เช่น เขียนสรุป เขียนรายงาน เขียนบทความ เขียนแผนภูมิ วาดรูปภาพ หรืออาจได้ผลงานจากการประดิษฐ์ ทำเครื่องคิดไม้ได้ ประกอบอาหารได้ เป็นต้น

วิลคิส (1996) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ไว้ 3 ขั้นตอน ดังมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task)
2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task cycle)
3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Language focus)

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน

ครู เสนอหัวข้อในการสอน บอกศัพท์ วลีที่เป็นประโยชน์ ครูต้องแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจงาน ให้นักเรียนดูตัวอย่างงานที่มีผู้เคยทำไว้
นักเรียน จดคำศัพท์ วลี ที่สำคัญเตรียมตัวทำงาน

ขั้นปฏิบัติงาน

งาน	การวางแผน	การรายงาน
นักเรียน ทำงานเป็นคู่ กลุ่มย่อย	นักเรียน เตรียมรายงานต่อชั้นเรียน ว่าปฏิบัติงานอย่างไร	นักเรียน นำเสนองานต่อชั้นเรียน
ครู เผื่อคุณนักเรียนอยู่ห่างๆ และคอยกระตุ้นผู้เรียน	ครู ช่วยตรวจแก้งานพูดของนร. ก่อนนำเสนอ(ช่วยให้ผู้เรียนมั่นใจมากขึ้นในการนำเสนอ	ครู ทำหน้าที่ประธานการนำเสนอ และให้ข้อมูลย้อนกลับบ้าง

ชั้นหลังปฏิบัติงาน

การวิเคราะห์	การฝึกฝน
นักเรียน ตรวจสอบและอภิปรายรูปแบบภาษา(Language features)ที่ใช้ในงานปฏิบัติ	ครู นำนักเรียนฝึกรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติมเพื่อสร้างความมั่นใจให้นักเรียน
ครู ทบทวนรูปแบบทางภาษากับนักเรียนทั้งชั้น ให้คำศัพท์ วลีที่จำเป็นอื่นๆเพิ่มเติม	นักเรียน ฝึกคำศัพท์ วลีที่ได้จากการอภิปรายรูปแบบภาษา จดบันทึก

แผนภูมิ 2 รูปแบบกระบวนการเรียนการสอน โดยกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติของ วิลลิส (Willis, 1996)

ทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นกระบวนการที่จูงใจให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติที่เด่นชัด ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความตระหนักในการเรียน ความรับผิดชอบ และความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

1.2.4 บทบาทครูและนักเรียน

1.2.4.1 บทบาทครู

ริชาร์ด (Richards, 1984) ได้ให้ความหมายของบทบาทว่า หมายถึง ผู้ที่มีส่วนร่วมในการทำงานให้สำเร็จ ครูในฐานะผู้ออกแบบหลักสูตรจะต้องมีบทบาทสำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการวัดและประเมิน ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้คัดเลือกตัวป้อนทางภาษา ตลอดจนเป็นผู้เสาะแสวงหาแหล่งข้อมูล และสื่อของจริงที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียน
2. เป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับตัวป้อนทางภาษาและขั้นตอนการปฏิบัติงานตามกระบวนการ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังจากผู้เรียนและผลของการปฏิบัติงาน
3. จัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับงานแต่ละชนิด เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ กลุ่มย่อย หรือเรียนรวมทั้งชั้น
4. เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทาง ตลอดจนกำกับและติดตาม ขณะที่การปฏิบัติงานของนักเรียน

5. เป็นผู้ประเมินงานร่วมกับนักเรียน รวมถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อนักเรียนปฏิบัติงานแล้วเสร็จ

บทบาทครูในด้านการวางแผน 3 ข้อแรก คือ วางแผนเนื้อหา กิจกรรม และการจัดชั้นเรียนนั้น มีความสำคัญมาก เพราะเป็นเหมือนกรอบที่ช่วยชี้นำให้การนำหลักสูตรไปใช้มีความชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น

1.2.4.2 บทบาทนักเรียน

การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ชีตทฤษฎีการเรียนรู้ โดยผู้เรียนเป็นศูนย์กลางความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการเรียน ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญมาก ในการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้เรียนต้องให้ความร่วมมือในการประกอบกิจกรรมเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยการให้ความร่วมมือของผู้เรียนนั้นอาจปฏิบัติดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจตัวป้อนภาษา
2. ต้องนำเอาลักษณะเด่น คุณสมบัติของตนเองออกมาเพื่อปฏิบัติงาน
3. ต้องมีความกระตือรือร้น มีความใส่ใจในงานและกิจกรรมการเรียนรู้
4. ต้องมีความตระหนักในความแตกต่างกัน ทางด้านการใช้ทักษะสติปัญญา

ความสามารถและการใช้กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

1.2.5 การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน

การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน หมายถึง การจัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานและลักษณะการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน เช่น การปฏิบัติงานที่นักเรียนจะต้องเป็นผู้ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ แบบกลุ่มย่อย และการปฏิบัติที่ครูเป็นผู้ดำเนินการเรียนโดยเรียนรวมกันทั้งชั้น การจัดสภาพชั้นเรียนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำลองสถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกห้องเรียน ให้สัมพันธ์สอดคล้องกับกิจกรรมในชั้นเรียนตามลักษณะของงาน เช่น การจัดรายการ การจัดประเภท การแก้ปัญหา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็น และการปฏิบัติงานตามความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

1.3 หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี

แคนดลิน (Candlin, 1987) กล่าวว่าหลักเกณฑ์ ที่ควรนำมาพิจารณาเมื่อจะเลือกงานมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนควรเป็นงานที่

รอง

1. ส่งเสริมความสนใจ ด้านความหมาย จุดประสงค์และการเจรจาพูดคุยต่อ
2. ทำให้เกิดความสนใจอยากค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
3. สร้างจุดประสงค์จากความสนใจของผู้เรียน
4. สามารถใช้ได้กับวิธีการสอน กระบวนการ และสื่อได้หลายแบบ
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้กลวิธีและทักษะที่ผู้เรียนมี เพื่อแก้ปัญหาต่างๆของ

งาน

6. มีความเกี่ยวข้องกับความรู้ลึก และทัศนคติของผู้เรียน
7. ทำทหาย เพื่อให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรม
8. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ทักษะที่ตนมี
9. มีการกำหนดปัญหาให้ผู้เรียนแก้ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยมีครูแนะ
10. มีการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา
11. มีการประเมินผลของงานและแสดงออก โดยครูและผู้เรียนช่วยกัน
12. พัฒนาความสามารถของผู้เรียน เพื่อความสมบูรณ์ของงาน
13. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้อภิปัญญา (Metacognition) และการสนทนาใน

วงกว้าง (Metacommunication)

14. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา
15. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ปัญหาและการแก้ปัญหา
16. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ
17. มีการเฝ้าดู และการให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่ผู้เรียนและงาน
18. ทำให้ผู้เรียน ตระหนักว่าต้องเรียนตามกระบวนการ
19. ส่งเสริมให้มีการวิเคราะห์ข้อมูล และกระบวนการเรียนรู้ภาษา
20. ต้องได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าแก่การลงทุน นั่นคือ รูปแบบของภาษาที่

สอน ควรเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารภายนอกห้องเรียนด้วย หรือมีการพัฒนาภูมิปัญญา และ
 จุติภาวะของผู้เรียนด้วย

1.4 การพัฒนาหลักสูตรการเน้นงานปฏิบัติ

ไพฑูรย์ สินลาร์ตัน (2523 อ้างใน วิชัย ดีพร้อม, 2538) กล่าวว่า การวิจัยและ

พัฒนา (Research and development) เป็นการวิจัยประยุกต์ประเภทหนึ่ง จึงเป็นการนำเอาความรู้จากการวิจัยบริสุทธิ์ไปวิจัยต่อ และพัฒนาเป็นเทคนิค หรือวิธีการที่สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาอย่างได้ผล การวิจัยและพัฒนา มีกระบวนการดังนี้คือ ขั้นที่ 1 กำหนดปัญหาที่จะแก้ไข ขั้นที่ 2 เลือกทฤษฎีหรือทฤษฎีที่คิดว่าจะนำมาแก้ปัญหาได้ ขั้นที่ 3 กำหนดแผนการแก้ปัญหาเป็นขั้นตอน ที่สอดคล้องกับทฤษฎีหรือทฤษฎีจะนำมาใช้แก้ปัญหา ขั้นที่ 4 นำแผนการแก้ปัญหาไปทดลองใช้ในขอบเขตจำกัดและประเมินผล ขั้นที่ 5 นำแผนการแก้ปัญหาไปใช้ ในขอบเขตกว้างขึ้น หากขั้นตอนที่ 4 เป็นที่น่าพอใจ ขั้นที่ 6 เผยแพร่ หากขั้นตอนที่ 5 เป็นที่น่าพอใจ

ริชาร์ด (Richards, 1984) เสนอแนวคิด เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษา โดยเน้นกิจกรรม 4 อย่าง คือ

1. สำรวจความต้องการของกลุ่มผู้เรียน
2. พัฒนาจุดประสงค์ที่สนองตอบความต้องการในขั้นที่ 1
3. เลือกกิจกรรมการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนอง

ตอบความต้องการข้างต้น

4. ประเมินผล

ลอง (Long, 1985:91) เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นงานปฏิบัติไว้คือ

1. สำรวจความต้องการของผู้เรียนเพื่อหางานที่เป็นเป้าหมาย (Target tasks)

2. แบ่งแยกประเภทของงานเป้าหมาย เป็นชนิดของงาน (Task types)

3. สร้างงาน เพื่อการเรียน การสอน (Pedagogical tasks) จากชนิดของงานที่เลือกไว้แล้ว

4. เลือกและจัดลำดับงานเพื่อการเรียนการสอน เพื่อกำหนดเป็นหลักสูตรเน้นงานปฏิบัติ (Task syllabus)

จะเห็นว่า การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนตามแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาของ ริชาร์ดและลอง มีเป้าหมายเพื่อให้ทราบถึงความคาดหวังในการเรียนและระดับความสามารถของผู้เรียน การกำหนดจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นไปได้ในสภาพการณ์ที่จะจัดการเรียนการสอน รวมทั้งต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่ใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ

1.5 ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งงานปฏิบัติ

การออกแบบหลักสูตร โดยเน้นกระบวนการและงานในชั้นเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง และสามารถนำไปประยุกต์กับสถานการณ์ทั้งโดยตรง และโดยอ้อมได้ กล่าวคือ คำพ้องทางภาษา กิจกรรมที่สอดคล้องกับคำพ้องและกระบวนการเรียน จะช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้แบบต่างๆ (Cognitive and metacognitive perceptions) พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนากลยุทธ์ในการสื่อสาร พัฒนากลยุทธ์การเรียนรู้ และช่วยพัฒนาเกี่ยวกับการประเมินตนเองของผู้เรียนจากการเรียนอีกด้วย วิลลิส (Willis, 1996) กล่าวว่า ในการที่ผู้เรียนปฏิบัติงานคู่หรือ กลุ่ม ตามการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ มีข้อดีดังต่อไปนี้

1. ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ ในกลุ่มเพื่อนโดยไม่กลัวว่าจะถูกแก้ไขสิ่งที่พูดผิดหน้าชั้นเรียน
2. ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียน ต้องสร้างประโยชน์ของตนเองนั้นเพื่อสื่อสาร ในขณะที่เดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดด้วย
3. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบและแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน
4. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตการสื่อความหมายของผู้เรียนคนอื่น ซึ่งเป็นเหมือนการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน
5. ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และอย่างร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูดสื่อสารเพื่อความหมาย
6. ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์ มิใช่พูดเพียงประโยคเดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่ม-จบการสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา
7. ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้ กลวิธีในการสื่อสารหลายแบบ เช่น การตรวจสอบความเข้าใจ การพูดใหม่สำหรับคำที่ยาก และซับซ้อน การจับความคิดของผู้อื่น และการช่วยแนะนำคำหรือวลีให้แก่เพื่อนที่พูดติดขัด
8. ทำให้ผู้เรียนค่อยๆ มีความมั่นใจเพิ่มขึ้น เมื่อพบว่า ตนเองสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้งานสำเร็จสมบูรณ์ โดยใช้ภาษาเป้าหมาย

จากแนวคิดเรื่องงานของวิลลิส ในกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ จะช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียน ผู้เรียนและครู ผู้เรียนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนได้อีกด้วย

2. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการพูด

เมื่อกล่าวถึง ความสามารถในการพูด ย่อมหมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้กับผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายในการพูดของผู้พูด ได้มีผู้ให้ความหมายคำดังกล่าวไว้ดังต่อไปนี้ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 53-54) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษา และเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือแสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความคล่อง และความถูกต้องชัดเจน และไม่รือร้อที่จะโต้ตอบ เพื่อมิให้การพูดหยุดชะงัก เพราะผู้ฟังไม่สนใจ และไม่มีคำตอบที่ฟังต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ สวนิต ยมาภัย (2526, หน้า 1) กล่าวว่า การพูด คือการใช้ถ้อยคำน้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการ ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการสนองตอบ การใช้ความสามารถในการพูดที่ดี คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคม เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความต้องการที่เป็นคุณประโยชน์ให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการสนองตอบให้สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

จากแนวความคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดคือ การที่ผู้พูดใช้ความสามารถในการผลิตภาษาโดยส่งออกมาเป็นข้อมูลที่ชัดเจน และเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นอย่างดีและเกิดการตอบสนองตามจุดประสงค์ และโดยที่การวิจัยครั้งนี้ จัดทำเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนเกษตรกรรมที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (ESP) ผู้เรียนจึงต้องสามารถถ่ายทอดความคิดและข้อมูลในงานอาชีพของตน ให้ผู้อื่นเข้าใจได้

2.1 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

คูลิรัตน์ ภัทรานนท์ (2532) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดสามารถทำได้โดยวิธีการต่างๆ คือ

1. วัดเฉพาะทักษะการพูด เช่น พูดตามหัวข้อที่กำหนด
2. วัดทักษะการพูด สัมพันธ์กับทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง-พูด อ่าน-พูด เขียน-พูด
3. วัดทักษะการพูดโดยตรง คือให้พูดในสถานที่จริงหรือ สถานการณ์จำลอง

4. วัดทักษะการพูดทางอ้อม ใช้วิธีการสัมพันธ์กับการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้โดยการให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนา ที่มีข้อความบางตอนขาดหายไปแล้วเลือกคำตอบที่นำมาเติมหรือเขียนให้สมบูรณ์ โดยถือว่า ก่อนตอบผู้เรียนต้องออกเสียงในใจก่อน

5. วัดจุดย่อยขององค์ประกอบทางภาษา ได้แก่ ระบบเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นการวัดความสามารถทางภาษา

6. วัดทักษะรวมสรุป เป็นการวัดความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการพูด ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษาและความสามารถทางอื่นๆ เช่น การทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

- 6.1 การพูดสนทนาเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่
- 6.2 การแสดงบทบาทสมมติ เช่น พูดโทรศัพท์ แสดงละครสั้นๆ
- 6.3 การพูดบรรยายภาพ หรืออ่านข้อความแล้วเล่า หรือพูดสรุป
- 6.4 การพูดตามหัวข้อที่กำหนด
- 6.5 การพูดอธิบาย บรรยาย รายงาน พูดโน้มน้าว ได้แย้ง
- 6.6 การพูดภาษาอังกฤษจากเรื่องราวภาษาไทย
- 6.7 ครูสัมภาษณ์ผู้เรียน หรือผู้เรียนจับคู่สนทนากันเอง
- 6.8 การตอบแบบทดสอบแบบเติมคำในช่องว่าง
- 6.9 การตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับภาพการ์ตูน เป็นชุดเกี่ยวกับเหตุ

การณ์ ที่เกิดขึ้น สามารถให้เหตุผลและสรุปอ้างอิงได้จากเนื้อเรื่อง

จะเห็นได้ว่าการวัดผลและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การตอบคำถาม การพูดคุยเป็นคู่หรือกลุ่ม การบรรยายภาพ การพูดคุยตามหัวข้อที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทสมมติ หรือการสัมภาษณ์ เป็นต้น

2.2 การประเมินความสามารถในการพูด

ในการวิจัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูด ของนักศึกษาเกษตรกรรมที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ วิลลิส (Willis, 1996) กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในงานการพูด การประเมินผลหรือการทดสอบจึงต้องเน้นด้านการพูดสนทนาติดต่อสื่อสาร ซึ่งพบว่าภาษาเป้าหมายที่พบในการปฏิบัติงาน คือ

1. ภาษาที่เกิดขึ้นทันทีในขณะที่ปฏิบัติงาน (Spontaneous language)
2. ภาษาที่เตรียมพร้อมเพื่อการนำเสนอหน้าชั้นเรียน (Planned language)

ในด้านเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูด สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว มิได้หมายถึง ความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
 1. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
 2. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้
 3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
 4. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด

องค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินให้คะแนนในการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ (ด้านที่ 1-4 เป็นแบบ The Schulz communicative competence scale ด้านที่ 5 เป็นแบบ The foreign service institute scale และด้านที่ 6 เป็นแบบ The Bartz scale)

1. ความคล่องแคล่ว
 - 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนาได้
 - 1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
 - 1.3 มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
 - 1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
 - 1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
 - 1.6 พูดได้ทุกหัวข้อเรื่องอย่างสบายและราบรื่นคล้ายเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
 - 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
 - 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
 - 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี
 - 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยคที่สั้น ๆ
 - 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
 - 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดมาทั้งหมด
3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร
 - 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
 - 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
 - 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
 - 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
 - 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
 - 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
 - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
 - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้างแต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษามาก
 - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษามาก
 - 4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมาก และมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.6 คำพูดถูกต้องเกือบทั้งหมด
5. สำเนียง
 - 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
 - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยาก
ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
 - 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิด
บางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 - 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถ
เข้าใจได้

5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

5.6 ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีสำเนียงไทยมีความพยายาม

ในการสื่อสาร

6. ความพยายามในการสื่อสาร

6.1 หยุดเจิบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ

6.2 พยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังขาดความกระตือรือร้น

6.3 พยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังแสดงความไม่สนใจ

6.4 พยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า

6.5 พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ท่าทางช่วย

6.6 พยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทาง

เพื่อการแสดงออก

ในการประเมินความสามารถในการพูด ในงานวิจัยนี้จะได้ปรับแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูดดังกล่าว ให้เหมาะแก่การเรียนการสอนตามสภาพความเป็นจริงและระดับความสามารถของผู้เรียน

3. เอกสารเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน

ประคินันท์ อุปรมย์ (2523, หน้า 101-118 อ้างใน สมสวรรค์ พันธุ์เทพ, 2540) มีความคิดเห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง บรรยากาศ 2 ประเภท ได้แก่

1. บรรยากาศทางกายภาพ (Physical atmosphere) ซึ่งได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในห้องเรียนที่เป็นระเบียบ เหมาะสม มีเครื่องใช้ที่สามารถอำนวยความสะดวกต่างๆและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

1. บรรยากาศทางจิตภาพ (Psychological atmosphere) ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อสภาพจิตใจของผู้เรียน ซึ่งมีผลต่อเนื่องไปถึงความพร้อมทางจิตภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน และมีผลไปถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย สภาพแวดล้อมทางจิตภาพเกิดจากความรู้สึกสบายใจที่ครูควรสร้างให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นเป็นกันเองระหว่างครูกับระหว่างผู้เรียนด้วยกัน

สุพล วงสินธ์ (2534, หน้า 10 อ้างใน วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537, หน้า 32) ได้สรุปว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีอิทธิพลที่จะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่ม

สร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อตนเองและต่อผู้อื่น มีความสุขและสัมพันธภาพที่ดีต่อกลุ่มทำงาน โดยปราศจากความวิตกกังวล

จากความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียนสรุปได้ว่า บรรยากาศในชั้นเรียนหมายถึง สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนทั้งทางกายภาพและจิตภาพ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรอบอุ่น กระตือรือร้น มั่นใจในตนเอง และเป็นการกระตุ้นพร้อมสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ รับรู้ ร่วมกิจกรรมและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนในชั้นเรียน

3.1 องค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ได้มีผู้ให้ความหมายขององค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนดังนี้ ประดิษฐ์ อุปรมย์ ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศทางจิตภาพในชั้นเรียนว่าประกอบด้วย

1. กลุ่มเพื่อนที่ดี ที่จะช่วยชักจูง ให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้
 2. ครูที่มีบุคลิกภาพดี มีการเตรียมการสอนที่ดี สามารถช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะเรียน สนใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน และเกิดทัศนคติที่ดีทั้งต่อครูและต่อบทเรียน
- อรุณวรรณ เกตุอร่าม (2527, หน้า 137) เสนอแนะองค์ประกอบในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ครูควรคำนึง 6 ประการ คือ
1. บรรยากาศท้าทาย เป็นบรรยากาศที่กระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงาน
 2. บรรยากาศอิสระ เป็นบรรยากาศที่ให้โอกาสผู้เรียนตัดสินใจและค้นคว้าด้วยตนเอง นักเรียนไม่รู้สึกรังเกียจ แต่กลับมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น
 3. บรรยากาศซึ่งมีการยอมรับนับถือ ครูต้องมองเห็นคุณค่าในตัวผู้เรียน และคิดว่าผู้เรียนเป็นผู้มีความสามารถ ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดปมด้อย
 4. บรรยากาศที่มีความอบอุ่น ครูต้องใจกว้าง มีน้ำใจเอื้ออาทรและเข้าใจในตัวผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่นใจ
 5. บรรยากาศแห่งการควบคุม ครูต้องฝึกให้ผู้เรียนมีวินัย แต่ไม่ใช่อยู่ภายใต้การควบคุมลงโทษ
 6. บรรยากาศแห่งความสำเร็จ ครูควรพูดถึงความสำเร็จของผู้เรียนมากกว่า พูดถึงความบกพร่องและความล้มเหลว การพูดถึงความล้มเหลวทำให้ผู้เรียนมีความคาดหวังต่ำ ดังนั้น การเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ว่า ตนเองมีความสามารถและมีความสำเร็จ

นอกจากนั้น วรพรรณ สิทธิเลิศ (2537, หน้า 33) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนเพิ่มเติมดังนี้คือ

1. บุคลิกภาพบางประการของครู ซึ่งมีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ซึ่ง ได้แก่ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด การมีอารมณ์ขันและแสดงบทบาทผู้นำ
2. พฤติกรรมของครูที่แสดงออกตามเจตคติ และความคาดหวังบางประการ ครูที่มีเจตคติที่ดีต่อการสอน มีเจตคติที่ดีต่อนักเรียน และเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี ย่อมเป็นผู้สร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นแก่ชั้นเรียน และความคาดหวังของครูที่มีต่อนักเรียนมักมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของครู
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง ถ้าเป็นไปได้ หมายความว่า ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
4. การที่ครูรู้จักใช้แรงเสริมที่เหมาะสมแก่นักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอ่อน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหา

จากความหมายขององค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน สรุปได้ว่า องค์ประกอบดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียน ได้พัฒนาความรู้สึกรักใคร่เกี่ยวกับตนเอง และช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ มีความร่วมมือร่วมใจกันทำงานเป็นหมู่คณะ เพื่อความสำเร็จในการเรียนรู้

สุพล วังสินธุ์ (2534, หน้า 9) ได้สรุปการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนได้ดังนี้คือ

1. การร่วมมือและการแข่งขัน บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนก่อให้เกิดความร่วมมือกันในการแก้ปัญหา แข่งขันกันทำงานทำให้ผู้เรียนประสบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เรียนอ่อนและปานกลาง จะได้รับประโยชน์มาก ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งจะได้รับประโยชน์จากการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นักเรียนจะลดความวิตกกังวลได้เป็นอย่างดีเมื่อได้ทำงานร่วมกับคนอื่น
2. พฤติกรรมการสอนของครู ครูที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ และเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีความอบอุ่น มีความรู้สึกปลอดภัย จึงทำให้การเรียนประสบผลสำเร็จ
3. ความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน การที่ครูสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเตรียมบทเรียนและกิจกรรมการเรียน ขอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน ทั้งในด้านความสนใจ ความสามารถ และเจตคติ จะทำให้ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน

4. เจตคติของนักเรียนต่อโรงเรียน เจตคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนมีผลต่อการเรียน
ในชั้นเรียนและต่อการเรียนรู้อีกด้วย

5. การจัดรูปแบบของชั้นเรียน ชั้นเรียนภาษาที่มีขนาดเล็ก จะช่วยให้ความสนใจและแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ทั้งส่วนบุคคลและเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นอีกมาก การจัดชั้นเรียนจึงควรให้นักเรียนเคลื่อนไหวได้สะดวก เพื่อให้มีโอกาสซักถามและทำงานร่วมกัน จะช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีขึ้น (พันธิพา อุทัยสุข และธีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, 2532 อ้างในสมสวรรค์ พันธุ์เทพ 2540)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักที่ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศในชั้นเรียนในทางบวก คือ กระบวนการเรียนการสอนที่คำนึงถึงการจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นการให้ความร่วมมือ ความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความเป็นกันเองในกลุ่ม ซึ่งช่วยให้งานกลุ่มเกิดประสิทธิภาพสูงสุด นอกจากนี้ การช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เรียนเก่ง ได้ช่วยเหลือผู้ที่เรียนอ่อน ย่อมทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงาน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน เพื่อนร่วมงานและผู้สอน บรรยากาศเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ฉะนั้นการประเมินบรรยากาศในชั้นเรียนของการทำวิจัยครั้งนี้ จึงใช้แบบสอบถามบรรยากาศในชั้นเรียน โดยผู้วิจัยปรับแบบสอบถามนี้มาจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน ของ สมสวรรค์ พันธุ์เทพ (2540) ซึ่งปรับมาจากจอห์นสัน (Johnson, 1982) เรวัตติ กาวิตะ (2533) และ พิกุล ปิ่นแก้ว (2535) โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

โคลแมน (1987) สร้างแบบเรียนประกอบการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยแบบเรียนที่ใช้ได้กำหนดให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม ที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่สัมพันธ์ เกี่ยวโยงกับเรื่องราวเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนจะต้องประสบเมื่อจบการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ต่อการเรียนที่ใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ และให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี

นูแนน (Nunan, 1991) ศึกษากิจกรรมที่เป็นงานเพื่อการสื่อสาร ได้สรุปว่า งานเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ของแบบเรียน และเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ภาษา งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะประสบในสภาพของโลกแห่งความเป็นจริง ตัวป้อนที่

กำหนดให้เป็นปัญหาซึ่งเป็นงาน จะต้องมีความหมายต่อผู้เรียน เหมาะสมกับระดับและใกล้ตัวผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ไม่ยาก และสร้างจิตสำนึก ให้ผู้เรียนว่า สิ่งที่ได้เรียนรู้จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการดำเนินชีวิต การศึกษาของ บูแนน ให้แนวความคิดว่า ผู้เรียนที่เรียนร่วมกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย เพราะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูดโต้ตอบกันไปมาระหว่างผู้เรียนด้วยกัน งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องประสบในสภาพของ โลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (ESP)

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า จากงานวิจัยของ โคลแมนและบูแนน กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติจะช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนได้เป็นอย่างมาก เพราะผู้เรียนด้วยกิจกรรมนี้ จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียน ในช่วงที่มีการปฏิบัติงาน ซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่น เชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้น ตั้งใจเรียน เกิดความคิดสร้างสรรค์และเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยในประเทศ

สำหรับประเทศไทยมีผู้ทำวิจัย เกี่ยวกับกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ ไว้หลายคน และกระทำกับกลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาที่ต่างกัน งานวิจัยที่ทำกับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ กุสุมา โชคบำรุง (2529) ศึกษาประสิทธิภาพการสอนเสริมภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยสร้างงานการสอนโดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเสริมบทเรียน English Alfa เล่ม 1 จำนวน 20 กิจกรรม พบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม (เรียนโดยคู่มือครู) และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่า นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ก็ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาลัย ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ ซึ่งพบว่า กลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนและเจตคติต่อการเรียนดีกว่า(กลุ่มควบคุม) ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง (2538) ศึกษาผลการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบกำหนดงาน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นและสูงกว่าผู้เรียน โดยคู่มือครูพบว่าการใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

นอกจากนี้ ยังมีผู้วิจัยชาวไทยที่สังเกตเห็นว่ากิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ สามารถส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ได้ด้วยเช่นกัน ดังเช่น วรรณิ โทสงวน (2530) ศึกษาการใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษ เกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบมุ่งงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนโดยกิจกรรมตามคู่มือครู ส่วน วิชัย ดีพร้อม (2538) ศึกษาการพัฒนากิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น ภายหลังจากการเรียนโดยกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ นอกจากนี้ยังพบว่า งานในกิจกรรมการสอนมีเป้าหมายที่ชัดเจน ตัวป้อนทางภาษาใกล้เคียงกับความเป็นจริงช่วยเอื้อต่อการปฏิบัติงาน กิจกรรมในการปฏิบัติงานสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนมีบทบาทเท่าเทียมกันในการทำงาน และ การทำงานกลุ่มกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามาก นอกจากนี้ สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ ผู้เรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็ก และคู่ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามคู่มือครูและทำงานเดี่ยว ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวม และแต่ละทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนนายเรืออากาศที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นในทุกทักษะภาษา ซึ่งเมื่อนำเอากิจกรรมดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้เรียนสาขาเกษตรกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถพูดแสดงความคิด และข้อมูลในงานอาชีพของตน ก็เชื่อว่าน่าจะได้ผลที่ดีต่อผู้เรียนเช่นเดียวกัน